

A **sang** freda

Les més altes esferes de Madrid hi han intervingut, però no hi ha fre: el pols per exercir el poder polític al País Valencià ha obert els budells del PP. Eduardo Zaplana i Francesc Camps lluiten sobre una capa de gel fins a l'extermini o fins a un pacte amb costosos tributs. Un expresident de la Generalitat vol manar com si encara ho fóra i un president de la Generalitat vol dominar el partit. A continuació, tots els detalls de la guerra.

Una agonia en augment

Des del primer dia i fins l'últim alè: així és el combat entre Eduardo Zaplana i Francesc Camps, definit per una sèrie d'atacs i contraatacs com més va més escandalosos, en un recorregut a través de les desavinences del poder, els seus beneficis i el seu cost. La sang corre, i n'hi haurà molta més. Però tanta com per ofegar a l'actual portaveu del Govern espanyol?

Francesc Camps pertany al sector democristià del PP i, com ha recordat un veterà columnista, "no se'n va tard al llit, no fuma, no beu, no discuteix". Eduardo Zaplana representa tot el contrari a aquestes costums, i el seu sector polític és, en resum, el de la pluja de diners. Dos homes distints que volen exercir el màxim poder al País Valencià. A Camps li correspon per eleccions. Zaplana creu que a ell també. I per aquest mateix motiu.

Verger de vots. "Todo esto es para ti." Alguna gent que té la possibilitat d'observar maniobres polítiques d'alt nivell assegura que "esto" es referia als vots del País Valencià en les autonòmiques de maig del 2003, les que pujaren Camps a la presidència de la Generalitat Valenciana. Diuen que "ti" era José María Aznar, i que el qui pronunciava la frase era Eduardo Zaplana la mateixa nit en què el PP guanyava aquells comicis. Apunten també que aquesta era la força que Zaplana volia utilitzar per passar de ministre de Treball a molt més a Madrid, i que ell confiava a mantenir la mateixa força a València a través d'un president/comandament a distància. Al cap i a la fi, José Luis Olivas –que està a punt de ser premiat amb la presidència de Bancaixa per decisió de Zaplana– ja li havia fet aquest paper. Per què no, aleshores, podia servir per fer-ho un individu com Camps, que ja havia estat sota les ordres de Zaplana com a conseller de Cultura i Educació?

El problema és que Camps tenia plans propis. I ho va demostrar ràpidament. Després de ser nomenat president de la Generalitat, prompte va quedar clar que Camps volia arribar a ser ell president regional del PP valencià i desbancar Zaplana d'aquest càrrec. Perquè en el

moment que arribe a ser-ho, controlarà –és a dir, podrà fer a la seua mesura– l'estructura del partit. I, per tant, l'estructura de control de l'exercici del poder.

Però Zaplana no deixa les regnes del partit, malgrat que els estatuts del PP impedeixen que ell pugui ser, com és el cas, diputat i president regional al mateix temps. I és que, sense la força del partit, Zaplana perdria un dels seus grans valors –la maquinària recol·lectora de vots al País Valencià– per a la consolidació de la seua promoció a Madrid. I deixaria de tenir el poder de continuar satisfent tots aquells beneficiats que li exigeixen el manteniment del favor i que, sense això, podrien passar-se al bàndol de Camps.

El duel. El diari *El País* apuntava un possible inici de les desavinences. El situava el desembre del 2002. En aquell moment, Zaplana resultava implicat en les pàgines del diari *Abc* en un escàndol de corrupció que el relacionava amb pressions de poder sobre l'empresa Aguas de Valencia. Camps, aleshores amb càrrec a Madrid –era secretari d'estat d'Administracions Territorials– i ja nomenat candidat del PP a la Generalitat Valenciana, es va veure obligat, malgrat la seua voluntat, a fer unes manifestacions crítiques contra el diari *Las Provincias*, periòdic que, com *Abc*, pertany al grup Correo.

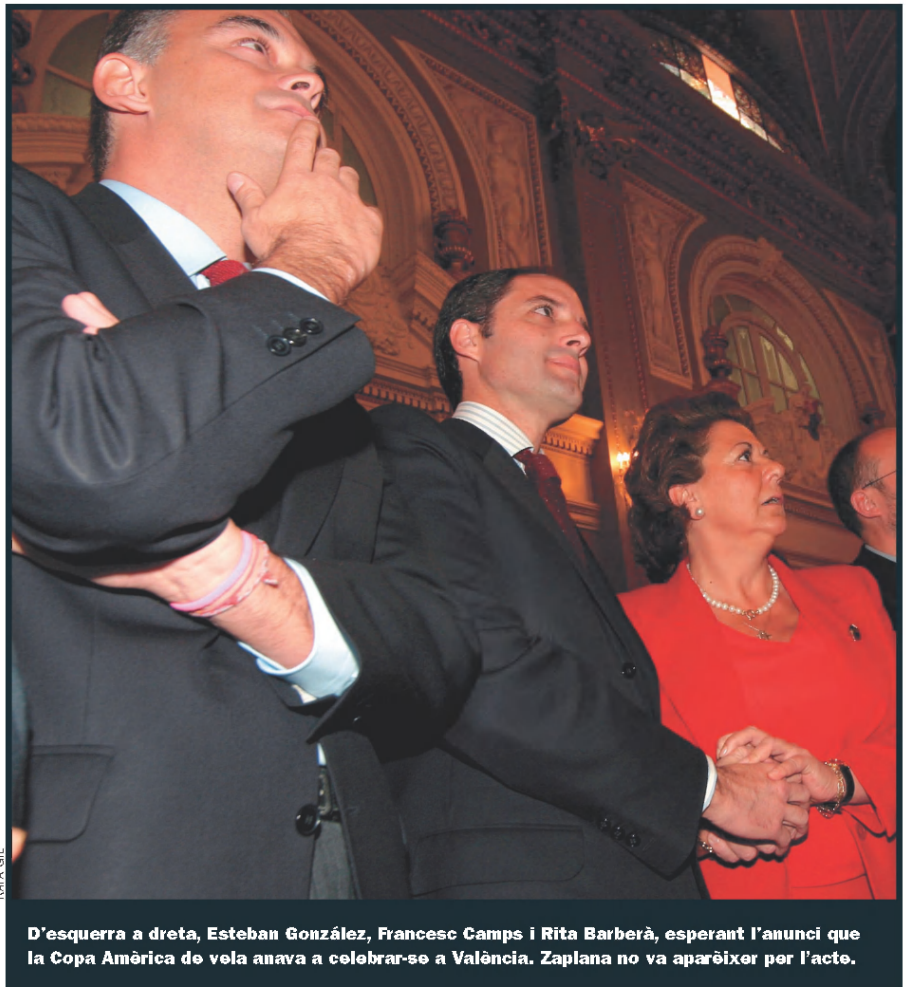
Durant la campanya electoral, en canvi, mai ningú no haguera sospitat discrepàncies (Zaplana es va deixar el fetge donant ple suport a Camps). Però Camps, la nit de la victòria, en la compareixença davant els votants, damunt l'escenari... ja es va deslligar de Zaplana. El ministre de Treball, és clar, apareixia al seu costat, però també hi era José María Michavila, ministre de Justí-

cia, amic de Camps i polític més proper al seu tarannà.

—No us defraudaré mai! Mai!—cridava Camps al públic, amb una vehemència gairebé mística, esguitada de referències còmplices per als seus seguidors més propers.

Un apassionament de transcendència que Zaplana, animal polític d'altra mena, no havia mostrat abans, ni mostraria després. Una vehemència moral que duria Camps a jurar el seu càrrec de president sobre exemplars dels Furs i de la Bíblia. I que el duria a incorporar al seu equip un amic íntim, l'avui conseller de Cultura Esteban González Pons, capaç de ser més implacable que Zaplana, i a qui aquest últim no pot veure ni en pintura. I que el duria també a intensificar lligams amb gent important i representativa del sector més conservador del PP —l'alcalde de València, Rita Barberà, el president de la Diputació de Castelló, Carlos Fabra, o molts membres destacats de l'Opus Dei—; i que l'animaria a aprofitar l'impuls de Rafael Blasco —actual conseller de Territori i Habitatge, home fort en els governs de Joan Lerma i Edurado Zaplana, que en recents declaracions periodístiques, i com a prestació a Camps, ha opinat que el president regional del partit ha de ser el mateix que el del Consell— per fer esclatar en públic la guerra entre els dos líders, i els dos sectors que representen: el dels qui han tingut el poder i el dels qui ara, per fi, poden tenir-lo.

Camps i els seus també han de tornar tots els suports i han de posar la seua gent en llocs de responsabilitat, si és que volen tenir possibilitats d'executar poder. Per aconseguir-ho, han d'eliminar, obligatòriament, gent de Zaplana, i això, que es pot comprovar un dia rere l'altre, ha estat interpretat com un senyal d'alarma i perill més pels zaplanistes que encara sobreviuen —els quals volen conservar el lloc de feina i la influència— que no pel mateix ministre portaveu, que s'enfronta a bastants maldecaps a Madrid. Camps i el seu equip, des del dia en què es va forjar la seua candidatura i el candidat va pensar en un equip d'amics solvents com a consellers, volien deixar empremta, conduir la Generalitat a la seua manera. Fer-la seua. No de Zaplana. L'objectiu és tancar un cicle. I tancar-lo per sempre.

D'esquerra a dreta, Esteban González, Francesc Camps i Rita Barberà, esperant l'anunci que la Copa Amèrica de vela anava a celebrar-se a València. Zaplana no va aparèixer per l'acte.

Les desavinences, per tant, aparegueren ja quan Camps va arribar al càrrec el passat estiu. En el seu discurs d'investidura, el nou president es mostrà a favor de reformes en l'Estatut d'Autonomia que Zaplana prompte s'encarregaria de desautoritzar, apuntant que aquests canvis ni són necessaris ni són viables. Més tard, com ha recordat el diari *Las Provincias*, el president de la Diputació de València, Fernando Giner —que deu a Zaplana tot—, carrega públicament contra l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, mentre que el Consell, tot seguit, defensa la institució. Després, Eduardo Ovejero, diputat zaplanista, demana la dimissió d'Alejandro Font de Mora, portaveu del Consell i antic defensor de Zaplana que, com tants d'altres, ha donat el salt al camp de Camps. De fet, el sector zaplanista propaga també que el cap de González Pons es podria entendre com el tribut indicat per posar fi a la guerra. En canvi, Camps ha donat encara més ales

al principal conseller del seu govern, que redactà unes recomanacions per promoure el valencià en l'administració que, posant-se en evidència, ha refusat tot el sector zaplanista. El mateix sector que, en ple, ha maleït obertament Rafael Blasco per unes declaracions a favor de Camps que han provocat una polseguera al·lucinant. Més encara quan, la setmana passada, Zaplana no va ser convocat a l'acte de festeig de la designació de València com a seu de la Copa Amèrica. Francesc Camps i Rita Barberà foren els grans protagonistes. A més a més, en una impactant entrevista en *Las Provincias*, González Pons s'ha burlat, exagerant les lloances, de tota la tasca de Zaplana. Les últimes maniobres del PP, però, volen fer creure que les hostilitats s'han interromput fins a la primavera del 2004, època d'eleccions generals. Però l'hivern és llarg. Acaba de començar.

Joan M. Oleaque